Política | Pep Martí i Vallverdú | Actualitzat el 09/03/2021 a les 20:00

El «diàleg» de l'Estat

«L'Estat i la seva repressió es converteixen, altra vegada, en el gran aglutinador del sobiranisme, la seva gran argamassa»

En poques hores, s'ha dibuixat un horitzó ombrívol per a una sortida negociada del conflicte polític. La retirada pel Parlament Europeu de la immunitat a Carles Puigdemont, Toni Comín i Clara Ponsatí és un fet. Una decisió que ha permès escenificar la unitat ferma (aquí sí) del bloc unionista espanyol format pel PSOE, PP, Ciutadans i Vox en favor del suplicatori. La decisió del ple d'Estrasburg ha servit per mostrar de nou el molt que uneix els partits espanyols -a excepció de Podem- quan es tracta de Catalunya.

Les paraules pronunciades per la ministra d'Exteriors, Arancha González Laya, aplaudint la decisió d'Estrasburg que avala, segons ella, el camí del "diàleg", només es poden entendre des del cinisme a l'engròs. També ha dit que "els problemes de Catalunya es resolen a Espanya, no a Europa", un missatge força curiós provenint precisament de la titular de la cartera d'Exteriors. Això del "diàleg" en boca de representants del govern espanyol va camí d'assemblar-se al *"contraste de pareceres"* que proposava el darrer president del govern franquista, Carlos Arias, per acollir la diversitat de criteris polítics, sempre dins de los Principios del Movimiento, és clar.

Si la prioritat del PSOE fos blindar una via dialogada a la resolució del conflicte entre Catalunya i l'Estat, hagués donat un to volgudament baix a l'aixecament de la immunitat. Però no ha estat així. El que no deixa gaire marge a la interpretació. Des del Parlament Europeu, la portaveu socialista a l'Eurocambra, Iratxe García, s'ha afegit a la celebració i no ha pogut evitar mostrar-se també "molt satisfeta". Malgrat tot això, l'escaquer és de gran complexitat i l'independentisme haurà de ser curós per no regalar la fotografia d'aixecar-se de la taula.

Amb molt poc temps de diferència, el jutge ha tombat el tercer grau als presos, que hauran de reingressar a Lledoners. Ho ha fet responent al recurs presentat per la Fiscalia. Un altre fet que torna a evidenciar la posició de la justícia espanyola i la seva fiscalia en favor de la revenja política. Una fiscalia que Pedro Sánchez va recordar durant la campanya electoral de novembre del 2019 que depenia del govern.

És obvi que l'Estat tampoc s'hauria de fer il·lusions pel que fa a la imatge que té a Europa. La mateixa decisió de l'Eurocambra s'ha fet amb un elevadíssim vot contrari, que ha fregat els 250 sufragis i prop de 50 abstencions. Una dada aquesta que hauria de fer reflexionar. Que un 42% dels europarlamentaris no vegin gens clara la posició de la justícia espanyola és un senyal negatiu per l'Estat. Avui mateix, per cert, el Tribunal Europeu de Drets Humans ha condemnat Espanya per l'actuació policial durant l'encerclament del Congrés del 2012.

Els darreres esdeveniments tenen, si més no, la virtut de fer més imperiosa la unitat independentista, ni que sigui per la força dels fets. En realitat, la fan inevitable i, en plenes negociacions per a la formació del nou Govern, contribueixen a la cohesió. D'aquesta manera, l'Estat i la seva repressió es converteix, altra vegada, en el gran aglutinador del sobiranisme, la seva gran argamassa. I alhora, la situació planteja la pregunta de què seria de la majoria independentista de no ser pel Tribunal Suprem i la seva fúria repressiva.